

Čteme s radostí

Čáry, máry, kůň

Magdaléna Katolická

Ilustrovala

Tereza Šajnerová



FRAGMENT

Čteme s radostí Čáry, máry, kůň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Magdaléna Katolická
Čteme s radostí – Čáry, máry, kůň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

Čáry, máry, kůň

Napsala
Magdaléna Katolická

Ilustrovala
Tereza Šajnerová

FRAGMENT

Obsah

Bouřka	5
Kde se vzal, tu se vzal...	8
Kdo za to může?	11
Nejka	15
Tajemství	18
Bude to šprýmař	20
Hádka	23
Kam s ním?	25
Akce zahájena	27
Ze schodů, do schodů	31
Na ulici	36
Jak to bylo v kůlně	40
Svoboda	45
Ztráty a nálezy	50
Kdo hledá...	53
Pátrání	55
Na co přišel Jarek	60
Jak to všechno dopadlo	65

Bouřka

V úterý byla bouřka. Veliká. Obrovská. Obří. Kapky narážely na sklo, na parapet a šedé kachličky na balkóně. Zvonivě pleskaly a hlasitě duněly. Buch, bum, cink, kap, buch.

Julča se choulila pod peřinou. Trochu se bála, trochu podřimovala, trochu byla zvědavá. Kde se vůbec bere déšť? Jak rychle asi padá k zemi? A kolik je to kapek? A jak rychle zmokne člověk až na kost? A jak rychle třeba pes? Nebo žirafa?





Blesky se za oknem klikatily a soutěžily, který z nich vykreslí hezčí obrazec. Osvětlovaly stůl, židli a školní batoh, skříň, knihovnu a poličku s hračkami. Blik, tma, blik, světlo, blik..

„To nic není,“ objímala Julča bílého plyšového koníka Toníka a hladila ho po hřívě. Plyšových koníků měla hodně, živého bohužel ani jednoho. Proč? Protože:

„Kůň do paneláku nepatří,“ říkala máma.

„Na koně nemáme peníze,“ říkal táta.

„Kdo by se o něho staral?“ říkala babička.

Tak proto.

Ale Julča by ho stejně chtěla, strašně moc. Jezdila by na něm do školy a o prázdninách by se spolu proháněli lesem a po poli, u moře po pláži, na horách po kopcích. Vítr by jí čechrал vlasy a všechny holky by jí záviděly. Prostě sen, prostě žůžo.

„Když zavřeme oči a budeme myslet na něco hezkýho, usneme,“ vysvětlovala Julča Toníkovi. „Usneme a budeme spát. A až se probudíme, bude bouřka pryč a my si spolu budeme hrát.“ Pak ještě zašeptala: „Škoda že nejsi skutečný. Schovala bych se ti pod břicho a lechtala tě, abys řehtal tak nahlas, že by žádná bouřka nebyla slyšet. Ach jo, kéž bys byl skutečný.“

Kde se vzal, tu se vzal...

Jak se ráno probouzíš? Vyskočíš z postele jedna dvě a hned se hrneš na snídani? Nebo se jako Julie převalíš na druhý bok, přetáhneš si peřinu přes hlavu a doufáš, že je pořád černočerná noc?

Jenže dneska to u Julie vypadá jinak. Dneska jí někdo stahuje příkrývku z ramen a šíleně u toho funí a frká.

„Ještě chvílku, mami, ještě pět minut,“ prosí Julča a schovává se pod deku. Ale tu ji opět kdosi vezme a stáhne ke kolenům! Navíc ji lechtá. Stéblem trávy? Štětcem? A k tomu do ní jaksi podivně šťouchá jakoby boxovací rukavicí. A máma to není. Julča ji slyší, jak si v kuchyni zpívá: „Ráno, ráno, ra-ní-čko, ráno, ráno, ra-ní-čko, dřív než vyjde slu-ní-čko, dřív než vyjde slu-ní-čko...“

Když to není máma, kdo to tedy je? Julča se posadí na posteli, protáhne se a promne si oči. A pak si je promne znovu. A znovu. A znovu. Protože to, co vidí, nemůže být pravda – kousek od ní se pohupuje koňská hlava.





Tlamu má růžovou a trochu šedivou, jako kdyby ji někdo lehce potřel popelem, chloupky sametově jemňoučké a oči koráلكově černé. Špičatýma ušima stříhá zepředu dozadu a zase zpět a zvědavě si ji prohlíží.

„Jestli se mi to zdá, chci se probudit,“ hlásí Julča. „Nebo ne,“ rozmyslí se. Je to kůň a toho ona přece chtěla.

Tlama se otevře, vykoukne z ní dlouhý, světle růžový jazyk a olízne Julče tvář. Ta zapiští: „No fúj!“ a otře si pusku do rukávu od pyžama. Pak se zasměje. Není to sen. Kůň je živý a je u ní v pokoji!

Seskočí z postele a třikrát zvíře obejde. Je to bělouš, zářivě bílý jako právě napadáný sníh, jako z pohádky, jako pro princeznu. Má hustou hřívu a dlouhý ocas. Přední nohou hrabe v koberci a zanechává v něm cestičku.

„Ty jsi ale krásnej,“ vydechne Julča. „Kde ses tady vzal?“

Kůň mrkne a pohne ušima, ale neřekne nic, což dá rozum. Koně nemluví lidskou řečí, no ne?

„A víš ty co? Je to jedno. Hlavně, že jsi tady,“ řekne Julča a pohladí ho po krku.

Kdo za to může?

V kuchyni je všechno stejné jako kterýkoliv jiný den. Na stole leží talíř s krajícem žitného chleba s máslem a medem, žlutý hrnek, půlka jablka a pomerančový džus. Máma chystá Julii svačinu do školy. Táta už je v práci.

„Dáš si čaj, nebo kakao, Julinko?“ ptá se máma a zavírá víko plastové krabičky.

